

Sjezd sudetských Němců v Brně: Politické divadlo, které musíme v demokracii strpět

20.5.2026 - Tomáš Hudos | Strana svobodných občanů

Ve dnech 22.-25. května 2026 proběhnou v Brně 76. Sudetoněmecké dny, vůbec poprvé v historii na území České republiky.

Pro jedny jde o symbol smíření, pro druhé o politický střet o naši historii, suverenitu a výklad událostí let 1938-1945. V čele linie smíření stojí prezident republiky, který na Pražský hrad zve představitele bavorské politiky úzce propojené s Landsmanshaftem. Prezident a politická opozice zdůrazňují potřebu překonání konfliktů, odvolávají se na deklaraci z roku 1997 a odmítají princip kolektivní viny sudetských Němců s důrazem na individuální odpovědnost. Tatáž politická reprezentace zároveň podporuje hlubší evropskou integraci, zavedení eura, silnější roli EU a omezení práva veta. Nejde pouze o „smíření“, ale o širší spor o českou státní suverenitu. Pod pláštíkem moderního dialogu se tak připravuje půda pro evropskou federalizaci, kvůli které se o klíčových otázkách naší země už nebude v budoucnu rozhodovat v Praze, ale stále více mimo ni. Kdo na tom má zájem a co by to v konečném důsledku znamenalo pro Českou republiku, ponechám na osobním uvážení čtenáře.

Rok 1938

Německo je historicky naším největším soupeřem. Od 9. století až po tragický rok 1938 jsme byli jím a jeho předchůdci napadáni a mocensky utlačováni. V roce 1938 se mu nás málem podařilo definitivně vymazat z mapy světa, a to za přímé asistence tehdejších „spoluobčanů“. Německý historik Wolfgang Benz uvedl, že sudetští Němci sehráli klíčovou roli při rozbití Československa. Pro Hitlerem podporovanou Sudetoněmeckou stranu (SdP) Konráda Henleina hlasovalo v roce 1935 asi 68 % všech sudetských Němců. V komunálních volbách 1938 SdP dosahovala výsledků okolo 70-90 %.

Z této politické situace vznikl Sudetoněmecký Freikorps (SdFK), v překladu známý jako Sudetoněmecký svaz dobrovolníků (!). Fakticky se jednalo o teroristickou organizaci rekrutovanou právě z těchto „sousedů“, která měla ve svých řadách přibližně 35 000 ozbrojenců. Ti v nevyhlášené válce zákeřně vraždili naše četníky a vojáky SOS (stráž obrany státu). Takto rozsáhlá podpora Henleinovského hnutí vytvořila politické zázemí pro rozbití Československa a následnou okupaci, která po roce 1939 vedla k nastolení nacistického teroru na území Protektorátu. Ten zahrnoval genocidu židovského obyvatelstva, systematické represe proti civilnímu obyvatelstvu, popravy odbojářů a také likvidaci celých obcí, jako byly Lidice, Ležáky, a další represivní akce nacistického režimu. Při odsunu v roce 1945 přišlo podle odhadů o život až 30 tisíc Němců. Za předešlé šestileté nacistické vlády bylo zavražděno 350 tisíc obyvatel ČSR.

Landsmanshaft: Personální kontinuita s Třetí říší

Personální propojení mezi hitlerovskou pátou kolonou a poválečným Sudetoněmeckým landsmanshaftem (SL) není žádnou konspirační teorií, ale mrazivým faktem. SL po tři desetiletí budovali a vedli lidé s přímou nacistickou minulostí. Stačí se podívat na seznam spolkových předsedů:

- Frank Seiboth (1954-1959): Vysoký funkcionář SdP a člen NSDAP.

- Franz Böhm (1959–1975): Člen NSDAP a kovaný Henleinovec, který stál v čele SL neuvěřitelných 16 let.
- Walter Becher (1976–1982): Člen NSDAP už od roku 1931 a redaktor nacistického tisku Die Zeit.

Tito lidé, spolu s figurami jako Siegfried Zoglmann (důstojník Waffen-SS) či Franz Karmasin (Sturmbannführer SS), vybudovali ideové základy organizace. Pokud dnes Bernd Posselt mluví o „dialogu“, zapomíná dodat, že základy jeho spolku položili lidé s legitimací NSDAP v kapse. Při pohledu na členskou základnu SL je matematika neúprosná: u zhruba 200 000 osob (tedy 80 % členů) z celkového počtu 250 tisíc lze dovodit původ u aktivních členů SdP či NSDAP. Jsou to Henleinovy děti. Tato hluboká personální kontinuita s nacistickým režimem tvoří historický základ organizace, který nelze zpochybnit.

V roce 2015 si Landsmanšaft odhlasoval změnu stanov, ze kterých vyškrtnl větu o „znovuzískání domova“ a o „vrácení vyvlastněného majetku“. SL dnes tvrdí: „Už nechceme žádné domy ani pole, chceme jen dialog a uznání našeho osudu“. Benešovy dekrety jsou podle nich „neslučitelné s evropským právem“ a představují projev kolektivní viny. Tvrdí, že by měly být „morálně odsouzeny“ a prohlášeny za neplatné, i kdyby to nemělo mít majetkové důsledky. Vyhnání (odsun) bylo podle nich zločinem proti lidskosti, bez ohledu na to, co mu předcházelo.

Kauzalita dějin: Příčinu a následek nelze oddělit

Jedním z největších problémů současné rétoriky SL je vytržení roku 1945 z historické kauzality. Odsun je často prezentován jako samostatný akt bez předchozí příčiny, jako morální selhání české strany, které vzniklo samo od sebe. Jenže dějiny nefungují ve vakuu – fungují na principu kauzality, tedy vztahu příčiny a následku. Bez Henleinovského hnutí, bez masové podpory rozbití Československa, bez aktivní spolupráce značné části sudetoněmeckého prostředí s nacistickou politikou a bez následné okupace by jednoduše neexistoval důvod k poválečnému transferu obyvatelstva. To, co přišlo po roce 1945, nebylo počátkem konfliktu, ale jeho vyústěním.

Landsmanšaft dnes zdůrazňuje především důsledek – vyhnání a ztrátu domova. Méně už však připomíná příčinu: že sudetoněmecká politická reprezentace sehrála klíčovou roli při destrukci společného státu a otevřela prostor nacistické expanzi. Historická kauzalita je přitom neúprosná: politická rozhodnutí a kolektivní postoje nesou své následky. Odsun tak nelze posuzovat izolovaně, ale jako přímý důsledek událostí let 1938–1945.

Koalice národní rezignace

Dnešní opozice v čele s prezidentem se předhání v tom, kdo hlouběji skloní hlavu před SL:

Petr Pavel: Současná hlava státu prosazuje federalismus a zrušení práva veta v EU, čímž odevzdává naši suverenitu Bruselu potažmo Berlínu. Aktivně zve na Hrad bavorské ministry, kteří jsou oficiálními štědrými patrony Landsmanšaftu.

Miloš Vystrčil: Obdobně jako hlava státu, i druhý nejvyšší ústavní činitel ČR (předseda Senátu) udělil festivalu svou osobní záštitu. Zúčastní se dokonce jedné z akcí, a to „Poutě smíření“. Otázkou zůstává, zdali tomu skutečně věří, nebo pouze není schopen zasadit událost do historického kontextu.

KDU-ČSL: Strana s tradicí kolaborace. Po roce 1948 byli lidovci pod vedením Josefa Plojhara poslušným nástrojem KSČ v Národní frontě. Dnes vyměnili Moskvu za Berlín a Landsmanšaftu podlézají se stejnou horlivostí.

Církev: Emeritní pražský arcibiskup Jan Graubner bude sloužit hlavní pontifikální mši svatou v Brně a říká, že „vědomá podpora zla a nenávisti je hřích“. Nějak ovšem zapomněl na nejčernější kapitoly vlastních dějin. Byla to právě katolická církev, která v roce 1933 uzavřela s Hitlerem Říšský konkordát, čímž nacistickému režimu zajistila mezinárodní uznání a morální krytí. Po válce pak církevní struktury organizovaly tzv. „Krycí stezky“ (Ratlines), skrze které prchali nacističtí vrazi před spravedlností.

Závěr

Je do očí bijící, jak je tento proces „smíření“ financován a kým je zaštitěn. Meeting Brno není žádnou spontánní aktivitou občanů, ale projektem masivně dotovaným z kapes českých daňových poplatníků. Pod taktovkou primátorky Markéty Vaňkové (ODS) schválilo zastupitelstvo města Brna pro tento spolek na léta 2025–2027 neuvěřitelných 9 000 000 Kč (tedy 3 miliony korun ročně). K tomu se přidávají další miliony: Jihomoravský kraj mezi lety 2025–2028 přiklepl festivalu každoroční dotaci ve výši 1 500 000 Kč. V kontrastu s tímto velkorysým financováním působí přístup k jiným organizacím jako výsměch: Např. Brněnský Valášek (folklorní soubor) žádal pro rok 2025 o 145 000 Kč, ale bylo mu přiděleno jen 116 000 Kč (krácení o 20 %). SK KONTAKT BRNO (Plavecká akademie pro lidi s postižením) byly zamítnuty. Tato politická linka je o to skandálnější, že Markéta Vaňková, která tyto dotace prosazuje, je dlouholetou asistentkou a chráněnkou Pavla Blažka (přezdíváného v podsvětí „Don Pablo“), postavy figurující v kauzách kolem machinací s byty či v kauze Bitcoin a dalších. Že právě tato brněnská klika, spojovaná s korupčními stíny, tak horlivě financuje projekt relativizující vinu sudetských Němců, dává celému podniku pachutí politického kšeftu s národní ctí.

Skutečné smíření by muselo začít vyplacením válečných reparací podle Pařížské dohody. Československý reparační nárok po válce činil cca 306 miliard Kčs (v dobové měně), respektive 11,6 miliardy USD v cenách roku 1938. Obdržené reparace od Německa dosahovaly přibližně 230,1 milionu Kčs. Československo fakticky získalo **méně než jednu desetinu procenta** z toho, co nárokovalo. Reparace byly po válce rozdělovány přes pařížský reparační systém a významně je ovlivnila poválečná geopolitika, rozdělení Německa a začátek studené války. Část „kompenzace“ byla řešena také tím, že si Československo podle poválečných dohod ponechalo německý majetek na svém území, který se započítával proti reparačním nárokům. Samotný odsun byl legitimním bezpečnostním opatřením schváleným v Postupimi, aby se jednou provždy zabránilo zneužití německé menšiny jako páté kolony. I „pouhé“ morální odsouzení dekretů, o které SL usiluje, považuji za útok na právní pilíř naší státnosti a urážku obětí okupace.

Jak už název článku napovídá, řešením není události podobné této zakazovat. Svobodní vždy hájili absolutní svobodu projevu, a pakliže by se sjezd SL uskutečnil na soukromé půdě bez finanční podpory z veřejných zdrojů, bylo by to zcela legitimní setkání. Výhodou demokracie, na kterou bohužel mnozí často zapomínají, je možnost vyjádřit nesouhlas a zároveň neusilovat o omezení práv a svobod ostatních.

Autoři článku: **Tomáš Hudos** (krajský předseda Svobodných za Olomoucký kraj) a **Bc. Filip Rouček** (Svobodní)

<https://svobodni.cz/nezarazene/sjezd-sudetskych-nemcu-v-brne-politicke-divadlo-ktere-musime-v-demokracii-strpet>